

LBRIS

We know
books

DOLORES REDONDO

**PARTEA
DE NORD
A INIMII**

Traducere din limba spaniolă
MARIN MĂLAICU-HONDRARI

LITERA
București

1

ALBERT ȘI MARTIN

Brooksville, Oklahoma

ALBERT

Albert avea unsprezece ani și nu era un copil rău, dar în ziua crimelor nu a ascultat de părinții săi. Nu a făcut-o pentru că îi plăcea să iasă din vorba lor, ci pur și simplu pentru că se gândise că nu se va întâmpla nimic, așa cum fusese în cazul celorlalte avertizări. De ore bune, previziunile meteorologice anunțau apropierea unei furtuni puternice, vânturile calde și reci care se ciocneau în înalt aveau să coboare pe pământ sub forma unei tornade. Maică-sa ținea televizorul din bucătărie cu volumul la maximum, chiar dacă aceleași știri se repetau în buclă, și vai de cel căruia i-ar fi dat prin cap să dea sonorul mai încet sau să schimbe canalul. Părinții săi luau foarte în serios tema tornadelor, iar Albert nu înțelegea de ce. Până la urmă, casa lor nu fusese niciodată afectată de vreo tornadă. Așa că, în dimineața în care le spusese că se înțelesese cu Tim, copilul familiei Jones, să meargă să se joace la acesta acasă, au refuzat categoric să îl lase. În urmă cu trei ani, ferma familiei Jones fusese devastată de o furtună și nu exista nici un motiv să creadă că așa ceva nu se

putea repeta. Subiect închis. Vor sta cu toții acasă și vor coborî în refugiu, imediat ce vor suna alarmele.

Albert nu a protestat. A mâncat micul-dejun, și-a lăsat cana în chiuvetă și a șters-o pe ușa din spate. Făcuse deja jumătate din drumul dintre casa lui și cea a familiei Jones, când și-a dat seama că se întâmplă ceva ciudat. Norii care acoperiseră cerul încă de la primele ore ale dimineții se deplasau acum în mare viteză; soarele se strecura printre ei, proiectând pe pământ siluete de lumină și umbră. Nimic nu mișca la nivelul solului, liniștea stăpânea câmpurile, utilajele agricole zăceau în hambare, păsările amuțiseră. A ciulit urechile și a auzit doar un câine urlând în depărtare; ori poate că nu era un câine? Zărise deja ferma familiei Jones când au început primele rafale de vânt. Speriat, a luat-o la fugă, a urcat treptele verandei și a bătut la ușă cu toate puterile. Nu a răspuns nimeni. A dat ocol casei, până la ușa din spate, care era mereu descuiată, dar nu și astăzi. Apărându-și ochii de soare cu palmele, a scrutat cu privirea prin fereastra bucătăriei. Nu era nimeni. Atunci a început să o audă. A făcut doi pași în spate și a aruncat o privire în partea laterală a casei. Tornada înainta șuierând peste câmpurile pustii ca un monolit de întuneric sinistru, aducând cu sine praf, negură și distrugere. Pentru o clipă, Albert a încremenit, admirând-o, hipnotizat de înaintarea ei hotărâtă în direcția fermei și uluit de forța magnetică, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi de la panică și de la nisipul din aer. A privit în jur, căutând un loc unde să fugă, unde să se adăpostească.

Familia Jones avea un adăpost, parcă în partea din față a casei, dar nu era sigur, și oricum era prea târziu să se mai întoarcă acolo. A luat-o la fugă spre cotețul găinilor, s-a mai uitat o dată în urmă și a văzut cum

monstrul înainta tot mai mult, apoi a continuat să alerge până la micul acaret, în timp ce se ruga să nu fie încuiat. A tras de zăvorul rudimentar – o bucată de lemn ce oscila prinsă într-un cui și se fixa într-o scobitură din tocul ușii. A închis zăvorul după el. Pentru o clipă, l-a învăluit un întuneric absolut, până când a început să vadă lumina slabă ce se strecura printre scânduri, în timp ce continua să gâfâie, aproape sufocat de la alergare și de mirosul de pene și găinaț. Și-a pipăit buzunarul în căutarea inhalatorului, în timp ce cu ochii minții îl vedea pe masă, lângă televizor. Chinuindu-se să-și stăpânească plânsul, auzea bestia urlând afară. O fi trecut momentul ei culminant? Se îndepărta deja? S-a întins pe jos, fără să țină cont de găinațurile moi și albicioase care i-au îmbibat pânza pantalonilor și a scrutat printre scânduri. Dacă furtuna își schimbase direcția pentru un timp, o făcuse doar pentru a reveni cu și mai multă forță. A văzut-o cum se apropia străbătând pajiștea ca o creatură vie, compusă din tot ceea ce târa cu ea din locurile pe unde trecuse. Și-a întors privirea spre interiorul cotețului și abia atunci, cu ochii obișnuiți deja cu semiîntunericul, a văzut păsările. Găinile stăteau claie peste grămadă, formând un grup tăcut și compact într-unul dintre colțurile cotețului. Știau că urmau să moară și în clipa aceea a știut și el. Tremurând din cap până în picioare, s-a târât spre găini, s-a ghemuit cât de tare a putut și s-a îngropat printre ele, doar un moment, exact înainte ca furtuna să lovească ferma. Supunerea tăcută cu care găinile își acceptaseră destinul a explodat într-o văicăreală de cotcodăceli lungi și profunde, asemănătoare țipetelor omenesti de panică adâncă. Albert a țipat și el, chemându-și mama, simțind aerul care-i țâșnea din plămâni și având în minte micile alveole pe care

medicul i le arătase într-un desen, strânse în ele însele, incapabile de a primi oxigen. Dar chiar și așa, a urlat, golindu-se pe dinăuntru, concentrându-se să audă acel țipăt ce-i părea al unui copil foarte mic. Și-a dat seama că venise sfârșitul, atunci când, o clipă mai târziu, nu a reușit să se mai audă, căci răgetul bestiei de afară acoperea totul. Tot ce a mai simțit înainte ca cotețul să se prăbușească peste el, a fost căldura urinei ce i se scurgea de-a lungul picioarelor.

MARTIN

Soarele strălucea în înaltul cerului senin și albastru, nici un nor nu-i tulbura perfecțiunea, ca într-o parodie postapocaliptică. Martin s-a oprit când a simțit o picătură de transpirație alunecându-i prin părul scurt, pieptănat cu grijă. Cu degete tremurătoare a simțit îngrijorat umezeala de pe gulerul cămășii. Cu vârful pantofului lustruit a îndepărtat așchii și moloz până a curățat o porțiune în care să-și lase valijoara. A scos din buzunar o batistă albă de bumbac și și-a șters ceafa. A împăturit-o și a pus-o la loc în buzunar, în timp ce-și verifica ținuta. Pantalonii, bine călcați; pantofii, impecabili. Totuși, geaca de blugi imitație fusese o greșeală. Ar fi trebuit să aleagă o jachetă mai subțire, mai potrivită cu căldura de după trecerea furtunii. Cât cuprindea cu privirea, totul era devastat, cu excepția micului hambar roșu de lângă treptele care coborau la adăpostul în care se aciuiseră familia Jones. Și-a luat valijoara și s-a îndreptat într-acolo. Porțile larg deschise și un lanț gros care atârna de mânerul din interior trădau graba cu care fusese părăsit adăpostul. A stat o clipă locului și a inspirat mirosul care venea din pământul negru al pivniței; mirosea a ciuperci și a turbă și, ușor, a urină.

A simțit cum inima începe să-i bată mai repede. Nu era nimeni acolo. Martin s-a îndreptat spre casă, sau spre ce mai rămăsese din ea.

ALBERT

Albert se trezi. Și-a dat seama, încă înainte de a deschide ochii, că nu putea să se miște, simțea o apăsare imensă asupra pieptului. A auzit, îndepărtate, vocile familiei Jones și a început să-i strige disperat. Plămâinii săi, apăsați de greutate, abia au suportat trei răsufări, înainte să leșine.

S-a trezit din nou, în bătaia luminii dureroase și orbitoare. Nu știa cât timp zăcuse inconștient, dar de data aceasta și-a propus să nu-și mai iasă din minți, așa cum făcuse prima dată. A recapitulat starea în care se afla: nu putea să se miște. O scândură, cu siguranță de la acoperișul cotețului, îl acoperea în întregime, dar și-a zis că peste scândură trebuia să mai fie ceva, ceva foarte greu. Cu mâna stângă a reușit să atingă marginea scândurii și și-a dat seama că nu este foarte groasă, așa că peste ea căzuse, probabil, una dintre grinzile groase care susținuseră cotețul. A găfâit, respirând pe gură. Fruntea îl ustura acolo unde așchiile de lemn îl zgâriaseră și își simțea nasul înfundat de muci și sânge, ceea ce făcea să nu mai simtă duhoarea sufocantă a găinilor. Grinda îi apăsa pieptul și cu siguranță îi rupsese piciorul stâng. Chiar așa nemișcat cum stătea, își dădea seama că piciorul îi era strivit și străbătut de o durere ascuțită, ca și cum ar fi avut cioburi de sticlă prin el. Lângă mâna dreaptă simțea cadavrul cald al unei găini. A început să plângă, dar știa că nu era bine să se lase purtat de spaimă, așa că s-a chinuit să-și amintească cum încerca să se calmeze atunci când avea crizele de

astm. A tras aer în piept cu mare greutate, cât de adânc și de mult îi permitea scândura grea care-i apăsa pieptul. „Foarte bine, Albert, faci foarte bine, dragul meu“, a auzit vocea mamei, care-l ajuta în timpul crizelor. Gândul la ea l-a adus din nou în pragul plânsului, a simțit cum ochii i se umplu de lacrimi și s-a simțit mic și prostuț. Încercând să se adune, a făcut o mișcare involuntară, care a ajuns până la piciorul strivit, ceea ce l-a făcut să găfâie de durere și să piardă fragilul control pe care-l dobândise asupra respirației. Așa că, în următoarele minute, nu a făcut altceva decât să numere în minte inspirațiile și expirațiile, ținând-o pe maică-sa la distanță de gândurile lui, până când a reușit să se liniștească puțin. Și-a întors capul spre umărul drept, zgâriindu-și fruntea din nou, în încercarea de a vedea ceva prin deschizătura lăsată de scândurile prăbușite.

Era un om al câmpului și chiar dacă din poziția lui nu putea zări cerul, a știut după intensitatea luminii că era trecut de amiază și că tornada măturase orice urmă a norilor care-l acoperiseră dimineață. S-a mai gândit și că era un noroc faptul că domnul Jones tunsese iarba cu două zile în urmă, altfel nu ar fi avut cum să-l vadă pe bărbatul care se apropia dinspre pajiște. Și-a dat seama pe loc că nu era domnul Jones. O insignă îi strălucea la piept și ducea o valijoară. Albert a inspirat cât de mult aer a putut și a strigat, dar de pe buze a ieșit doar un mârâit răgușit și înecat. Pentru o clipă, bărbatul și-a îndreptat privirea spre ruinele din curtea casei. Albert a fost convins că bărbatul avea să vină spre coteț, numai că exact atunci găina pe care o crezuse moartă s-a mișcat spre deschizătura dintre scânduri și a ieșit în curte. Bărbatul s-a uitat în altă parte și și-a văzut de drum spre casă. Albert a izbucnit în plâns,

fără să-i mai pese că s-ar putea sufoca; oricum avea să moară, era sigur de asta.

MARTIN

Pe măsură ce se apropia, auzea tot mai bine văicărelile. Le auzise de zeci de ori. Cuvintele nu prea aveau vreo relevanță. Toți cei care supraviețuiau unei tragedii vorbeau la fel, fără excepție. Vocea gătuită încerca să transmită niște încurajări jalnice, să dea speranțe care mureau în fașă, cu sângele scurgându-se din ele, și își pierdeau puținele forțe, în vreme ce proprietarii scoteceau printre dărâmături căutând ceva, orice de care să se agațe, care să le redea cât de cât speranța cu care să-și hrănească presupusul noroc de a fi supraviețuit.

O fată de vreo șaisprezece ani scotea dintre dărâmături niște fulare colorate și le scutura ca pe niște panglici de gimnastică ritmică, lăsând în aer o dără de praf înainte de a și le înfășura în jurul gâtului. A fost prima care l-a văzut. Și-a avertizat familia în timp ce arăta spre el cu degetele ei lungi, cu unghii scurte, date cu negru. L-au privit prin spărtura a ceea ce fusese o ferastră; pajiștea părea semănată cu așchii și bărbatul o străbătea înaintând spre casă. Vederea lor l-a mulțumit pe Martin. Mai erau doi copii: un adolescent, cam de vârsta fetei, mai mult sau mai puțin, și încă un băiat care nu avea mai mult de doisprezece ani. Cel mare purta un tricou cu o trupă rock, iar cel mic avea părul prea lung pentru un băiat. Domnul Jones nu l-a dezamăgit. Se văicărea așezat pe o treaptă din ceea ce mai rămăsese din verandă. Martin a observat că pe o altă treaptă, lângă domnul Jones, zăceau abandonate o sticlă de apă, câteva batoane de ciocolată și un pistol. Își sprijinea capul în palme într-un gest de neputință

absolută, în timp ce bătrâna lui mamă, așezată lângă el, îl consola legănându-l ca pe un bebeluș. Stând în picioare, la mică depărtare de ei, o femeie de vreo patruzeci și cinci de ani l-a privit întrebătoare și insolentă. Tânăra doamnă Jones, a presupus Martin. Slabă și frumoasă, avea părul vopsit într-un roșu artificial, care nu o avantaja, și ținea în brațe unul dintre acei câini mici și stupizi care nu se opresc din lătrat. Martin s-a asigurat încă o dată că ecusonul de la piept i se vedea foarte bine. Când l-au văzut, toți cei din grup au părut să se însuflețească, au lăsat jos ce aveau în mâini și, din reflex, s-a îndreptat către ceea ce fusese ușa casei, chiar dacă dispăruse o mare porțiune din peretele de pe acea parte. Doamna Jones a reacționat prima. Fără să lase cățelul din brațe, și-a aranjat decolteul bluzei și și-a trecut scurt degetele prin păr, înainte de a coborî treptele și de a-l întâmpina pe Martin cu cel mai frumos zâmbet al ei. A zâmbit și el, urând-o din tot sufletul pentru că era în stare să facă atâta rău, să corupă atâta lume, să facă atâtea grozăvii, să-l supere pe însuși Dumnezeu. I-a întins mâna și, înainte de a o atinge pe a ei, decisese deja că, deși normal ar fi fost să înceapă cu bătrâna, totuși pe ea avea să o omoare prima.

ALBERT

Albert a auzit țipetele și împușcăturile. A deschis ochii larg și a încetat să mai plângă. Până la urmă, poate că aceea era ziua lui norocoasă.

2

FIRE DE MUNTEAN

*Academia FBI, Quantico, Virginia
Miercuri, 24 august 2005*

Amaia Salazar s-a foit pe scaunul ei din rândul al doilea. Ajunsesse printre primii în marea sală unde urma să aibă loc conferința, sală care, din cauza publicului numeros, risca să devină neîncăpătoare. Spre deosebire de cursurile din zilele trecute, ținute exclusiv pentru polițiști europeni, acesta se anunța ca unul magistral, deschis tuturor agenților și cadetilor FBI care voiau să participe. A fost suficient să arunce câteva dintre cele mai înghețate priviri ale ei pentru a-i ține la distanță de scaunele de lângă ea pe doi agenți în costum și pe câțiva cadeti ce zâmbeau până la urechi în hanoracele lor albastre specifice. Nu-și dorea companie. Dintre toate domeniile cuprinse în programul de schimb de experiență, conferința agentului special Dupree era cea mai interesantă. Și nu doar pentru Amaia, ținând cont de ritmul în care se umplea sala. Gertha, inspector din poliția germană, a salutat-o zâmbind și s-a așezat lângă ea. Ele două erau singurele femei din grupul de polițiști europeni. Dacă stătea să se gândească la cât de rece fuseseră primite amândouă de către colegii lor bărbați, nu era de mirare că femeia nu se mai dezlipise

de ea de când ajunseseră. La început fusese destul de rezervată în privința ei. Îi cădea bine, era simpatică și amabilă, însă îi păruse prea vorbărească pentru gustul său. Nu de genul celor care îți fac capul calendar sau te exasperează cu întrebări. Totuși, a fost nevoie doar de două mic dejunuri, două prânzuri și o călătorie cu autobuzul de la aeroport, pentru ca Gertha să-i povestească întreaga ei viață.

- Fire de muntean, îi spusese Gertha.

- Ce?

- Fac pariu că ești de la munte, soțul meu este și el tot de la munte și îi scot vorbele din gură cu cleștele.

- De fapt, sunt dintr-o vale.

Amândouă izbucniseră în râs. În acele patru zile, Gertha scosese de la ea mult mai mult decât niște cuvinte. Poate datorită gândului liniștitor că te confesezi cuiva pe care nu o să-l mai vezi niciodată, sau poate pentru că inspectorul Gertha Schneider nu știa doar să dea din gură, ci și să asculte. Devenise recipientul unor confidențe și mărturisiri pe care nu le mai făcuse niciodată în fața cuiva. În mai multe nopți, discuțiile lor se prelungiseră până în zori. Gertha conducea un grup de la omucideri format din patruzeci și cinci de persoane, dintre care treizeci și opt erau bărbați. Avusese mult de furcă până să aibă parte de respectul cuvenit, dar chiar și așa nu avea nici urmă de resentimente pentru nimeni.

Înainte ca Gertha să apuce să spună ceva, un bărbat în costum s-a așezat lângă Amaia.

- Doamnă subinspector, v-am căutat peste tot. Credeam că veți fi în sala comună, împreună cu toți ceilalți...

Tonul său era jucăuș, de fals reproș, dublat de un zâmbet poate puțin prea lung. Amaia și-a lăsat privirea în jos pentru a nu-l mai vedea.

Emerson era agentul ei de ajutor pe durata cursului; misiunea lui era să-i explice instalațiile, să o învețe să le utilizeze, să o însoțească și să-i prezinte diverși instructori și să-i ofere acces, de pe computerul său și utilizând parola lui, la datele de care cursanții aveau nevoie pentru cursurile tehnice. Din când în când, se băga în seamă cam prea mult...

- Da, scuze, m-am grăbit puțin, am vrut să prind un loc bun, conferința asta mă interesează în mod deosebit.

- Nu doar pe tine, a constatat Emerson răsucindu-se pentru a îmbrățișa cu privirea sala aproape plină deja. Puteți observa că agentul nostru Dupree stârnește pe aici adevărate pasiuni. L-ați mai auzit vreodată? Îi cunoașteți?

- Am asistat la o conferință pe care a ținut-o în urmă cu trei ani la Universitatea Loyola, din Boston, unde studiam pe atunci. Am stat la coadă ca să-mi dea un autograf pe program și am dat mâna cu el; cam atât. Conform orarului, agentul Dupree va ține următorul nostru seminar, așa că vreau să fiu pregătită.

Emerson a zâmbit ridicând o sprânceană în semn de îndoială.

- Știți ceva ce eu nu știu? a întrebat ea, convinsă că el abia aștepta să-i spună.

- Agentul special Dupree are propriile metode; a ține cursuri nu înseamnă neapărat ceea ce înseamnă pentru toți ceilalți. E șeful unei unități de intervenție, nu un instructor. Din când în când, ține câte o conferință sau publică un articol în regim intern. E o excepție că a acceptat să facă parte din grupul Europol.